

Τὸ ζεῖδωρον φῶς νὰ ἰδῇ τοῦ ἡλίου

Καὶ κρῖνος ἐνῶ σιδηροῦς τὸν κρατεῖ.

Πλὴν βέβηλος ὅστις τὸν πέπλον νὰ σχίσῃ

Εἰς τ' ἄδυτα θέλων ναοῦ νὰ εἰσδύσῃ

Ἐν ᾧ λειτουργὸς ὁ Θεὸς εἶναι μόνον.

Ἀρκεῖ ὁ φωτὸς οὐρανίου ποθῶν

Ν' ἀρόεται τοῦτο τὸ βλέμμα ὑψότων,

Ἐνῶ καταγίς τὸν μαστίχῃ παθῶν.

5

Ἄλλ' ὅμως ἐκεῖ φωσφορώδεις βολλίδες

Ῥηγνύμεναι σθένουν μὲ θροῦν φαιρόν.

Μὴν εἶναι λαμπρῶν ἄλλων κόσμων ἐλπίδες

Καὶ σθένοντ' ἐπίσης εἰς χάος κενόν ; . .

Ἐκεῖ, εἰς ἀστήρ πρὸ μικροῦ μὲ τοὺς ἄλλους

Τοξέων φωτὸς λαμπηδόνας καὶ κάλλους

Εἰς χῶρον τανῦν μακρυνόν ἀνυψοῦται

Καὶ θρήσκοτος βλέμμα μὲ ρίπτ' ἀμυδρόν . .

Ἴδον, βαθμηδόν, βαθμηδόν ἀμυροῦται . .

Θὰ οὐδύσῃ εἰς χάος, βαθὺ, ζοφερόν . .

6

Ἀὐτὸ ἦτον ἄλλοτε τ' ἄστρον μου γίλον

Μὲ θλίψιν μοιήρη, μοιήρη χαρὰν,

Ἀὐτὸ, μακρυνμένον τῶν ἄλλων ὁμίλων

Κ' ἐγὼ, τῶν ἀνθρώπων τοῦ κύκλου μακρὰν,

Σιγῶν, ἀρτηγάλα πιστῶς τὰ ἐντός μου,

Καὶ ἦν τὸ οὐράνιον φῶς τοῦ φωτός μου.

Ἀντίκρυ μ' ὠμίλει πυρίθρογγον γλῶσσαν

Ὅμοιαν μὲ ζῶντα ψηφία πυρός

Τὸ βλέμμα λαλεῖ εἰς καρδίαν ἐρῶσαν

Καὶ χύνει' ἐκτάσεως ῥοὴς καθαρὸς.

7

Ἀὐτό μου τὸ ἄστρον ἰδὼν τρεμοσβύνει,

Τί ἔχειν' ἢ αἶγλη αὐτοῦ ἢ λαμπρά ;

Τὴν θλίψιν, τὸ πένθος ὁ δίσκος του χύνει.

Μὴ λύπη τὸ φῶς του θολόγη πικρά ;

Θερμὴς ἐρωμένης τὸ βλέμμα μὴ χάρη,

Ὅπόθεν τὸ γέγγος καὶ θάλλπος λαμβάνει

Κ' εἰς χώρας ζοφώδεις περνοῦν ἀποκλίνει ; . .

Σὲ βλέπω, ὡς ξένος εἰς γῆν παροικῶν,

Νὰ σ' ἐβλεπε τόρα μακρὰν μου κ' Ἐκείνη,

Ὡ ἄστρον ὠχρόν, τῆς ψυχῆς μου εἰκῶν.

(Ἐποιήθη ἐν Κύπρῳ.)

ΑΣΤΕΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΛΕΜΑΤΙΑ.

1) Ἀδηφάγος.

Μιά γριᾶχεν ἀρρώστιά,

Ἀρρώστιά καὶ θερμασίά,

Κ' εἶχε πόνο' ἔς τὸ κεφάλι

Καὶ ἀναφαγιά μεγάλη.

Στέλνει νάρθη ὁ γιατρός

Δὲν εἰξεύρει μήτ' αὐτός :

— Πές μου, γριᾶ, τὴν ἀφαγιά σου,

Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀρρώστιά σου.

— Τίποτα δὲν τρώου ἢ καῦμένη.

Πῶς δὲν εἶμαι πεθαμένη !

Δύο γάλλους τρώου ψητούς,

Κ' ἄλλους δύο τσιγαρητούς.

Κι' ὅποτ' ἔχω λίγη πείνα,

Δὲν μὲ σώνει προβατίνα,

Κι' ὅποτ' ἔχω καὶ μεγάλη

Δὲν μὲ σών' ἓνα βουβάλι.

— Φέρτε τῆς κουκκιά βρασμένα

Γιατί τόρα τρώει καὶ μένα !

2) Ἀναξιοπάθεια.

Τ' ἔχεις, διάνα μου, καὶ κλαῖς ;

Μὲ φοροῦν καλαῖς κακαῖς,

Μὲ φοροῦν οἱ Δολιανῆς ¹⁾

Ποῦ εἶναι 'σά' γαρουφαλλιαῖς

Μὲ φοροῦν οἱ Γιαννιτσάναις ²⁾

Ποῦ εἶναι 'σά' τῆς μαντζουράναις ³⁾

Μὲ φοροῦν οἱ Σελιτσάνες ⁴⁾

Ποῦ εἶναι 'σά' τῆς κουκκουβάγιας.

3) Γάμος καθούρων.

Κάτου ἔς τὸ γιάλδ' ἔς τὸν ἄμμο

Κάναν οἱ καθούροι γάμο,

Καὶ παντρέσαν τῇ Μαλάμω.

Καὶ τῆς δίνανε προικιά

Ἕνα κόσκινο' κουκλιά,

Καὶ μιὰ σιδερωσιὰ

Νὰ μαγερεύῃ τὰ κουκλιά.

Καὶ τῆς δίναν ἐν' ἀμπέλι

Ὅσῳ νὰ χωρῇ νὰ μπένῃ.

¹⁾ Χωρίον Ἀδίας. ²⁾ Χωρίον Καλαμών. ³⁾ Εὐώδες φυτὸν, τὸ ἡμέτερον μᾶλλον τῶν ἀρχαίων (marjolaine gentille)
⁴⁾ Χωρίον Ἀδίας.

4) Ναυάγιον ποντικῶν.

Πέντε ποντικοὶ κουντοῦροι ¹⁾
 Κι' ἄλλοι τρεῖς ἀλευρομοῦροι ²⁾
 Καϊκάκιν ἐφορτῶσαν
 Γιά νά πᾶνε 'ς τὴ Κουλκίνα ³⁾
 Τοὺς ἐπιάνει μιὰ κουντίνα ⁴⁾
 Πάει ὁ γάτος 'ς τὸ τιμόνι
 Μὲ τοὺς ποντικούς μαλλόνει.
 Καὶ τοὺς δέν' ἀπὸ τ' ἀχνάρι
 Καὶ τοὺς ρίχνει 'ς τὸ ἀμπάρι.
 Ἐφθασε κ' ἡ ποντικίνα
 Μὲ τὰ μυρολόγια 'κεῖνα.
 —Δός μου, γάτε, τὰ παιδιὰ μου,
 Τ' εἶν' τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μου.
 —Φεῦγα πέρα, ποντικίνα,
 Μὴν σὲ κάμω 'σὰν κ' ἐκεῖνα.
 —Δό' μου, γάτε, τὰ παιδιὰ μου
 'Νὰ σοὺ δώσω 'γὼ καὶ ρίζι.
 —Δὲν τὸ θέλω 'γὼ τὸ ρίζι
 Τὶ 'ς τὸ δόντι μου καθίζει.
 Δό' μου, γάτε, τὰ παιδιὰ μου
 'Νὰ σοὺ δώσω 'γὼ καὶ 'χέλυ.
 —Δὲν τὸ θέλω 'γὼ τὸ χέλυ
 Τὶ μοῦ ξεγλυστρᾷ καὶ φεύγει.
 Φεῦγα πέρα, ποντικίνα,
 Μὴ σὲ κάμω 'σὰν κ' ἐκεῖνα!
 Ἄφσε, γάτε, τὰ παιδιὰ μου
 Κ' ἔλα φάγε με ἐμένα.
 —Κόπιασε, θειὰ ποντικίνα
 Νὰ σὲ κάμω 'σὰν κ' ἐκεῖνα.
 Μιὰ τῆς δίνει τὴ βουτάει
 Καὶ τὴν τρώει καὶ γελάει.

ΠΑΡΑΦΟΡΑ.

ΣΠΑΝΙΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Κατὰ τί διακρίνονται αἱ ἄγριαι χῶραι τῶν πεπολιτισμένων; Κατὰ τοῦτο, ὅτι εἰς ταύτας μὲν αἱ γυναῖκες ἀγοράζουσι τοὺς ἄνδρας, εἰς ἐκεῖνας δὲ οἱ ἄνδρες ἀγοράζουσι τὰς γυναῖκας. Τὴν ὥραν καθ' ἣν γράφομεν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐπαρχία, ἡ Ναδαλία, ὅπου οἱ ἀνύπανδροι, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι συζύγους, εὐρίσκονται εἰς ἀξιοδάκρυτον θέσιν. Καὶ ἠξέστερε διὰ τί; διότι ἀνέβη τῶν γυναικῶν ἡ τιμὴ. Ἄλλοτε δίδων τις δέκα ἀγελάδας, ἐνίοτε δὲ καὶ ὀλιγωτέρας (λέγω δὲ ἀγελάδας, διότι μόνον μὲ αὐτὰς ἀγοράζονται αἱ γυναῖ-

κες εἰς τὴν χώραν ἐκείνην) ἠγόραζε μιὰν παρθένον. Ὅποιος δὲ ἐδίδε δεκαπέντε ἀγελάδας ἠγόραζε γυναῖκα παχυτάτην, ἱκνὴν νὰ τρελάνῃ καὶ πασάν. Σήμερον ὅμως ὁ ἐλάχιστος ὄρος τῆς ἀγορᾶς κατήντησεν εἰς εἴκοσιν ἀγελάδας, καὶ πάλιν ἡ νόμψη δὲν εἶναι ἐκ τῶν παχέων, ἀλλ' ἰσχνή, λιγνὴ καὶ κοντή. Καὶ τὸ δεινότερον, ἐπειδὴ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα οἱ Ἄγγλοι ἐπιβάλλουσι τὴν εἰρήνην, οἱ ταλαίπωροι ἐντόπιοι δὲν ἠμποροῦσι πλέον ν' ἀρπάξωσι τὰς γυναῖκας ἢ τοῦλάχιστον τὰς ἀγελάδας τῶν γειτόνων αὐτῶν. Ποῦ λοιπὸν θὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα; Πόλλὰ πιθανὸν ἰσχυρὸς τις Ἄγγλος, εὐαγγελικῶς ζήλω οἰστροηλατούμενος, ν' ἀναβῇ εἰς τὸν ἄμβωνα, καὶ διὰ τινος κατανυκτικῆς ὁμιλίας νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν Ἀγγλίδων, παριστάνων εἰς αὐτὰς ὅτι εἶναι ἀπάνθρωπον νὰ ἐγκαταλειφθῶσι τὰ πλάσματα ἐκεῖνα τοῦ Θεοῦ ἀγυναίκωτα. Πιθανὸν δὲ καὶ νὰ συντριβῇ μετὰ τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ ἡ καρδιά τριῶν ἢ τεσσάρων φιλανθρώπων μίς, καὶ νὰ παρακινήσῃ αὐτὰς νὰ ὑπάγωσιν εἰς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν τῶν Ἀφρικανῶν ἐκείνων. Τούτου γενομένου μετὰ τινος ἡμέρας θὰ τρέξωσι κατόπιν αὐτῶν καμμία ἑκατοντάς ἄλλων, ἐντὸς δὲ τριῶν μηνῶν φορτία ὁλόκληρα γυναικῶν πρὸς ὑπαρδρείαν θὰ ἐξαποσταλῶσιν εἰς Ναδαλίαν. Καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ ἐπανέλθωσι πάλιν αἱ γυναῖκες εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν τιμὴν, τὴν τῶν 10 ἀγελάδων.

ΓΕΡΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἀπέθανεν ἐσχάτως εἰς τὸ ἀπομαχικὸν κατὰστημα τῶν Παρισίων στρατιώτης τοῦ Ναπολέοντος Α', ἐννενήκοντα ἐτῶν ἔχων ἡλικίαν· μετὰ δὲ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν διηγείτο εὐχαρίστως, ὅτι φρουρῶν ποτε εἰς τὴν πλατεῖαν ἐκείνην τοῦ Καίρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφρονεῖτο ὁ δολοφόνος τοῦ στρατηγοῦ Κλέβερ, ἔδωκεν αὐτῷ ποτήριον ὕδατος. Ἰδοὺ δὲ πῶς ὥς γνωστὸν ὁ Κλέβερ, μετὰ τὸ τέλος ἐπιθεωρήσεώς τινος ἐδολοφονήθη τὴν 14 Ἰουνίου 1800 ὑπὸ μουσουλμάνου, τὸ ὄνομα Σολεϊμάν, ἐμπήξαντος πολλάκις ἐγγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἔκαυσαν θέντες ἐπὶ φλογὼν τὴν χεῖρα τοῦ δολοφόνου, εἶτα ἀνεσκολόπισαν αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιζήσας τέσσαρας ὥρας, κατεφλέγετο ὑπὸ διψῆς ἐζήτησε πολλάκις νὰ πίνῃ· ἀλλ' οὐδεὶς ἔδωκεν αὐτῷ, διότι ἀμέσως θὰ ἐπῆρχετο ὁ θάνατος καὶ θὰ συνέτεμε τὴν τρομερὰν αὐτοῦ ἀγωνίαν· στρατιώτης τις ὅμως φρουρῶν ἐκεῖ, οἰκτεῖρας τὸν πάσχοντα, ἔδωκεν αὐτῷ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον βοήσας ἐξέψυξεν ἐν τῷ ἄμα. Ὁ στρατιώτης οὗτος, καλούμενος Δαρβουά, ἦτο ὁ ἀποθανὼν εἰς τὸ ἀπομαχικὸν κατὰστημα, ὅπου διέμενε ἀπὸ 34 ἐτῶν.

¹⁾ Ἐχοντες κοντὴν τὴν οὐράν. ²⁾ Ἐχοντες πεπολισμένον δι' ἐλεύρου τὸ φύλλον. ³⁾ Ἰσως διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν ἐτέθη ἡ ἄγνωστος αὐτῇ εἰς ἡμᾶς πόλις. ⁴⁾ Ἰταλ. τρικυμία.